

Prostě Harriet

Elana K. Arnoldová

 P R E S S

Prostě Harriet

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Elana K. Arnoldová
Prostě Harriet – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

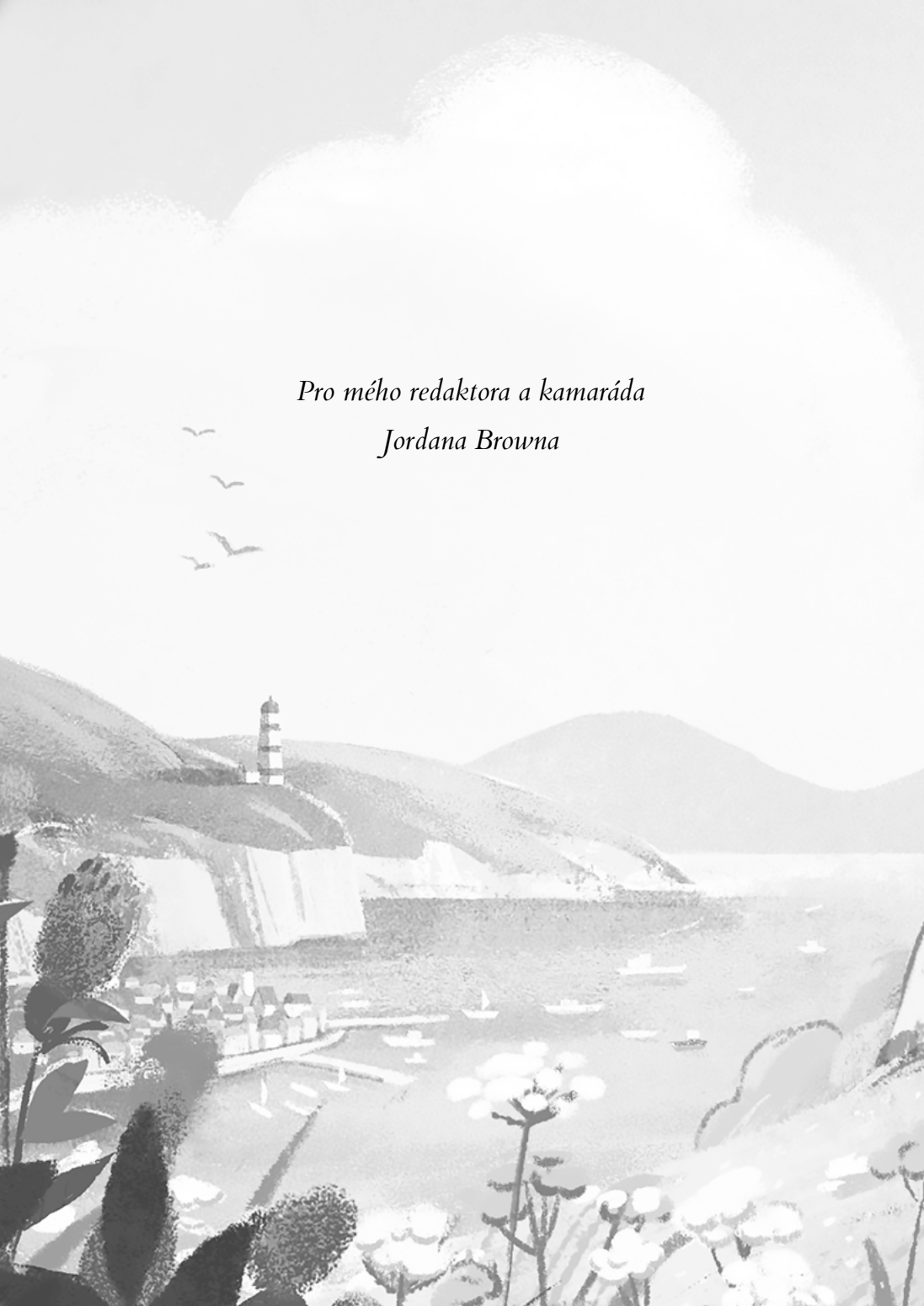
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Prostě
Harriet

*Pro mého redaktora a kamaráda
Jordana Browna*

Prostě Harriet

Elana K. Arnoldová

Ilustrovala Dung Ho

 PRESS

Obsah

Co byste měli vědět.....	7
Já nechtěla vyzvídat!.....	16
Cesta k Nanu.....	24
Vítejte na ostrově Marble Island	34
Harrietina skrýš.....	43
Nebreč	50
Dýškařka.....	61
Babiččina kůlna.....	72
Zmrzlinový salon u Hanse & Grety.....	82
Stroj na bubliny.....	93
Klíčová dírka, klíč	102
Ostrovní ůhýci.....	118
Další záhada.....	127
Penny a její zdravotní procházka	134
Zvuky uvnitř a zvuky venku.....	142
Za vrátky	155
Perníková chaloupka	164
Mabel Marblová	176

Copyright © Elana K. Arnold 2022
Translation © Eva Kadlecová Pourová 2022
Illustrations © Dung Ho 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4720-7 (1. vydání, 2023)
ISBN e-knihy 978-80-264-4780-1 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-4781-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4782-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Co byste měli vědět

JMENUJU SE HARRIET WERMEROVÁ.

Dřív, než vám povím cokoliv dalšího, byste o mně měli vědět pár věcí.

Začnu od těch nejhorších.

Někdy lžu. Nevím, proč to dělám, a navíc většinou lžu o hloupostech, u kterých to lidé poznají. Buď hned, nebo hodně brzy. A je to pěkně trapné, abych řekla pravdu. (Pravdu o lhaní! Hahaha.)

V noci se mi často zdají noční můry. Jsou vážně ošklivé. Dokonce tak, že jim říkám noční *děsy*. Jsou

naprosto příšerné. Většinou v nich někam padám. Ne-
návidím padání.

Tak jo, dobře. Tuhle poslední věc jsem původně
přiznávat nechtěla, a to ani vám, ale pak jsem si řekla,
že bych mohla být aspoň jednou pro změnu upřímná.
Když se mi zdá ten noční *děs*, tak se někdy v posteli
počurám.

Když se o téhle poslední věci dozvedí jiné děti, tak
se mi kvůli tomu většinou posmívají. Já o tom ale ob-
vykle lidem *neříkám*. Je to jedna z těch věcí, o kterých
člověk mluví jen v nejnnutnějších případech, a pokud
jde o mě, tak to není nic, o čem by podle mého názoru
potřeboval *kdokoliv* vědět.

Je ale zvláštní, že se lidi i tak všechno dozvedí.

A jo. To mě přivádí k ještě jedné věci. Když se někdy
naštvu nebo mi je trapně – protože třeba někdo pozná,
že lžu, anebo zjistí, že se počurávám v posteli – chovám
se tak trochu ... no, mamka tomu říká „nezvladatelně“.

Úplně poslední den školy, když jsem konči-
la třetí třídu, což bylo celkem nedávno, jsem asi byla

„nezvladatelná“. Ale nebyla to moje vina. Nebo aspoň ne ze začátku.

Možná byste o mně měli vědět ještě *jednu* věc. Mamka mi vážně dala jméno po Vyzvědačce Harriet, po té hrdince z knížky. Když prý byla malá, byl to její oblíbený příběh. A odjakživa prý věděla, že jestli bude mít jednou v dospělosti dceru, tak ji pojmenuje Harriet.

Ale kdykoliv mi někdo řekne – „Hele, ty se jmenuješ Harriet! Jako Vyzvědačka Harriet!“ – okamžitě mu skočím do řeči a ohradím se:

„Ne. Já jsem prostě Harriet.“

„Tak dobře, Prostě Harriet,“ odpoví úplně *pokaždé* ten dospělák. (Jako by snad všichni četli stejnou příručku nazvanou *Nejtrapnější dospělácké vtipy*.)

A právě proto mi někdy i spolužáci říkají *Prostě Harriet*. Protože slyšeli naši učitelku, paní Robinsonovou, která tenhle vtíp pronesla první školní den, když jsem nastoupila do třetí třídy. A hned se to ujalo, jak jinak. Dospělým podle mě nedochází, že taková věc, jako

je přezdívka, může člověka pronásledovat pěkně dlouho. Nechápu to. Copak ti dospěláci kdysi sami nebyli malí? Než se z nich stali dospěláci? Copak trpí nějakou dospěláckou ztrátou paměti nebo něčím podobným?

Až já vyrostu, tak nikdy nezapomenu, jak odpor-
né a nepříjemné a... a děsné může někdy být, když je
člověk ještě dítě. To vám přísahám.

No, ale to je jedno. Takže jak už jsem vám říka-
la – někdy lžu a někdy se počůráám do postele a ně-
kdy se mi zdají noční *děsy*. Ale vsadím se, že i *vy* máte
pár věcí, které na sobě zrovna nemilujete. Moje Nanu
s oblibou říkává, že „Každý máme něco“. A Nanu je
vázně chytrá. Je to mamka mého táty a bydlí na ostro-
vě. Ale víc vám o ní řeknu až později.

Nejdřív vám chci totiž povědět o tom, co se stalo
poslední den školy, když jsem končila třetí třídu. Se
školou to ale vlastně nemá nic moc společného.

Ke škole pro mě přijel táta, a už to byla první divná
věc. Skoro pokaždé mě totiž do školy vozí mamka, a ta
mě taky odpoledne vyzvedává, protože může pracovat

z domova, zatímco taťka hodně cestuje. Nejsem zrovna nadšená, když čekám, že se věci stanou nějak, a ony se pak dějí jinak. Kdyby bylo na mně, tak by se všechno pořád *neměnilo*. Takže i když jsem byla ráda, že taťku vidím, prostě jsem čekala, že přijede mamka. A možná právě to odstartovalo moji mizernou náladu.

Takže – po škole mě teda vyzvednul taťka. A ten se pak navíc odmítl zastavit v mém oblíbeném Danyho delikátním bistru, kde jsem si chtěla dát něco speciálního k pití na oslavu toho, že právě skončila škola.

„Ale to už je na poslední školní den taková naše tradice,“ protestovala jsem. „Každý rok už od školky chodíme s mamkou do tohohle bistra na nějaké speciální pití.“

„Dnes to nepůjde,“ prohlásil taťka. „Maminka je u doktora a musíme ji tam vyzvednout.“

Mamka teď chodí na vyšetření k doktorovi skoro pořád, protože je *těhotná*. Já si žádného malého bráčku nijak zvlášť nepřála, jenže mě se nikdo neptal. Protože kdyby se mě zeptali, tak bych jim hned řekla, že *tři* lidi

je na rodinu tak akorát. Trojka je moje nejoblíbenější číslo. Nejdřív jsem si všech těch řečí o miminu a všech těch miminkovských věcí které naši kupovali a strkali do máminy pracovny, vůbec nevšimala. Ale mámino břicho bylo čím dál větší, a to už bylo těžší přehlížet. No a teď už se měl, podle všeho, můj brácha Martin Wermer jedenáctého srpna narodit.

(Na jméno se mě teda *zeptali*, ale můj návrh pak stejně nevzali v potaz. Ještě je ale čas, aby si to rozmysleli.)

„Tak se tam můžeme zastavit cestou k doktorovi a koupit si něco v okýnku s sebou do auta,“ navrhla jsem. „Prosím, tati, vždyť je to tradice.“

„Nemáme to vůbec při cestě,“ namítl táta.

Byli jsme už sice v autě, ale pořád ještě na školním parkovišti. Trčeli jsme v dlouhé frontě, která se vytvořila u výjezdu.

„Oba jste mi s mamkou tvrdili, že to mimino nic nezmění. A teď se kvůli němu mění tradice posledního školního dne,“ prohlásila jsem uraženě.

Taťka si hlasitě povzdechnul. Bylo to přesně to povzdechnutí, které signalizovalo, že si to nakonec přece jen rozmyslí. A opravdu. Zajel k okýnku Danyho delikátního bistra a koupil mi jahodovo-vanilkový koktejl s extra porcí šlehačky. Pak jsme pokračovali k doktorovi.

Ordinace mamčinina miminovského doktora se nacházela ve stejné budově jako ordinace moje dětské lékařky. Taťka mi řekl, ať počkám na dvoře u okrasného jezírka, a sám šel mezitím dovnitř. Celou dobu na mě viděl oknem vedle dveří. Všimla jsem si mamky, která na nás čekala u recepce. Zamávala mi.

Taky jsem na ni zamávala.

Překvapilo mě, že se nepostavila. Pak jsem zjistila, že sedí v kolečkovém křesle. Taťka ji dovezl ke dveřím. Na vteřinu mi oba zmizeli z dohledu, ale pak se dveře otevřely a oni vyjeli ven.

„Ahoj zlatíčko,“ pozdravila mě mamka. Vypadala unaveně. Pod očima měla tmavé kruhy a vlasy měla sčesané v čemsi, co vypadalo napůl jako drdol a napůl jako culík. „Ty máš koktejl!“

„Tradice posledního školního dne,“ přikývl tatínek.

Pořádně jsem si usrkla. Koktejl mi na okamžik uvízl v krku, jak jsem se lekla, že by mohla maminka tatkově prozradit, že žádná koktejlová tradice na poslední den školy neexistuje.

Ona však naštěstí jen výmluvně povytáhla obočí, ale o mé lži neřekla ani slovo. Společně jsme pak šli

všichni tři zpátky k autu. Teda vlastně – mamka nešla. Mamka jela v křesle.

Tatínek jí pomohl na přední sedadlo a pak se vrátil dozadu a naložil kolečkové křeslo do kufru. Vůbec se mi nelíbilo, že tam to křeslo je a že s námi jede domů. Nezeptala jsem se, proč mamka v tom křesle seděla. Ale ne proto, že by mě to *nezajímalo*. Bylo to proto, že už jsem věděla, že to nevěstí nic dobrého. Ať už to znamenalo cokoliv.

Zuřivě jsem upíjela koktejl. Ale najednou už mi nějak nechutnal.

2

Já nechtěla vyzvídat!

POSLEDNÍ ŠKOLNÍ DEN by měl být skvělý den. Ale už předtím, než mě táta vyzvedl, to byl den jenom dobrý, no a potom, co mě vyzvedl, už to bylo jen horší a horší.

Když jsme dojeli domů, vytáhl taťka to kolečkové křeslo z kufru a rozložil ho mamince u dveří od auta. „Nepotřebuji, abys mě tam vozil, vždyť dovnitř je to jen kousek,“ namítla maminka, ale taťka prohlásil: „Víš, že doktor to tak nařídil.“ A tak si maminka sedla do křesla.

„Já ji povezu,“ nabídla jsem se, ale tatínek mi to nedovolil. Choval se příšerně rozkazovačně, pokud chcete znát můj názor. Nejdřív mamce přikázal, že si musí sednout do křesla, a pak mi ani nedovolil, abych ji tlačila. Nahoru na přední verandu vedly tři schůdky, a ty musela mamka zvládnout po svých. Táta potom vytáhl nahoru i to křeslo a maminka se do něj znovu posadila.

„Otevři dveře, Harriet,“ rozkázal taťka.

Neřekl *prosím*, a tak jsem jen bez hnutí stála a čekala.

„Harriet, na tohle teď rozhodně nemám náladu,“ zabručel.

Což byla pravda, vážně *nevypadal*, že „má náladu“. A tak jsem nakonec dveře otevřela. Dokonce jsem ani nijak zvlášť neprotestovala, když mi jedním kolečkem přešel přes nohu.

„Promiň, zlatíčko,“ řekla maminka.

Taťka maminku odvezl rovnou do ložnice. Můj kocourek Knedlíček byl neskutečně roztomilý, jak si tam spokojeně pochrupoval, stočený do klubíčka na maminčině polštáři. Byla to jeho oblíbená poloha –

hlavičku si položil mezi své maličké tlapky jako koťátko. Kdykoliv takhle Knedlíček ležel, chodili jsme se na něj všichni dívat a říkali jsme mu, že je hodný kluk a láskyplně jsme ho hladili po heboučkém, broskvově zbarveném kožíšku. Ale tentokrát taťka popadl jeden cíp polštáře a skutálel Knedlíčka bez sebemenších skrupulí dolů!

„To snad ne!“ zaprotestovala jsem.

Knedlíček se na nás dlouze, vyčítavě zadíval a odpeřel z ložnice pryč.